

UZASADNIENIE

W punkcie pierwszym wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 16 marca 2018 roku, oddalono powództwo M. C. (1) i A. K. skierowane przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.. Nadto w punkcie drugim wyroku Sąd Rejonowy umorzył postępowanie co do kwoty 3.000 złotych, zaś w punktach trzecim i czwartym orzekł o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy swoje rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach i zważył co następuje:

W dniu 31 lipca 2013 roku R. B. kupił samochód marki V. (...) o numerze nadwozia (...) od M. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „net-car”.

W dniu 16 kwietnia 2014 roku P. N. (1) nabyła od R. B. samochód marki V. (...) w ten sposób, że dokonała z R. B. zamiany stanowiącego jej własność samochodu marki A. (...) na stanowiący własność R. B. samochód marki V. (...) z dopłatą na jej rzecz. W tym celu zostały sporządzone w formie pisemnej dwie umowy sprzedaży, jedna dotyczyła sprzedaży V. (...) na rzecz P. N. (1), a druga sprzedaży A. (...) na rzecz R. B.. Przy transakcji byli obecni P. N. (1), jej konkubent R. S. (1) oraz R. B. i jego szwagier P. M..

R. B. przekazał P. N. (1) teczkę dokumentów dotyczących samochodu marki V. (...), w tym kartę pojazdu, dowód rejestracyjny, dwa komplety kluczyków oraz tzw. kluczyk serwisowy plastikowy. R. B. otrzymał cały komplet dokumentów dotyczących samochodu marki A. (...).

R. B. od czasu sprzedaży pojazdu V. (...) nie miał żadnego kontaktu z P. N. (1). Nie był przez nikogo proszony o podpisywanie jakiegokolwiek umowy dotyczącej pojazdu, bądź czystej kartki. Po zbyciu samochodu P. N. (1), R. B. nie upoważniał nikogo do sprzedaży V. (...), nie podpisywał żadnego pełnomocnictwa in blanco.

Po nabyciu samochodu marki V. (...) P. N. (1) nikomu nie zbywała tego pojazdu. Nie upoważniała również R. W. (1) do zbycia przedmiotowego pojazdu w jej imieniu. Nie otrzymała pieniędzy ze sprzedaży tego pojazdu.

W dniu 19 maja 2014 roku, na formularzu, sporządzono dokument zatytułowany „umowa kupna - sprzedaży.” W umowie jako sprzedającego wskazano R. B., jego adres (...)-(...) Z., ul. (...). Dok. A. K. 91/21 oraz PESEL (...), a jako kupujących M. C. (1) i A. K.. Jako przedmiot umowy wskazano pojazd marki V. (...) rok produkcji 2004, o numerze nadwozia (...), a jego cenę na kwotę 38.000 zł. Formularz umowy zawierał już pod słowem „sprzedający” podpis o treści (...). Formularz umowy, z wyjątkiem podpisu sprzedającego, wypełniła powódka A. K., a następnie ona i M. C. (1) podpisali się pod treścią umowy jako kupujący. Przed podpisaniem dokumentu powodowie nie kontaktowali się z R. B.. Podpis sprzedającego o brzemieniu (...) widniejący na umowie sprzedaży samochodu marki V. (...) z dnia 19 maja 2014 roku nie został nakreślony przez R. B..

Przed sporządzeniem dokumentu zatytułowanego „umowa kupna – sprzedaży” R. W. (1) pokazywał M. C. (2) przedmiotowy pojazd. Powodowie wiedzieli, że P. N. (1) szuka na niego nabywcy. R. W. (1) nie posiadał pełnomocnictwa od P. N. (1) do sprzedaży samochodu marki V. (...). Miał jedynie pokazywać pojazd potencjalnym nabywcom. W sytuacji znalezienia potencjalnego nabywcy pojazdu R. W. (1) miał kontaktować się z P. N. (1), która miała zająć się załatwianiem wszelkich formalności.

Na podstawie umowy sprzedaży z dnia 19 maja 2014 roku, na mocy decyzji Prezydenta Miasta Ł. z dnia 14 lipca 2014 roku, na wniosek powodów, zarejestrowano samochód marki V. (...) pod numerem rejestracyjnym (...).

Sąd Rejonowy ustalił dalej, że M. C. (1) i A. K. zawarli z (...) Spółką Akcyjną V. (...) z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) od uszkodzenia, zniszczenia lub utraty –

autocasco na okres od dnia 24 września 2014 roku do dnia 23 września 2015 roku. Jako potwierdzenie zawarcia umowy ubezpieczenia wystawiono polisę numer (...).

W dalszej części uzasadnienia Sąd Rejonowy przywołał treść § 8 ust. 8 pkt 6 i § 8 ust. 8 pkt 8 oraz § 14 ust. 17 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...) Komunikacja oraz wskazał, że pojazd V. (...) został skradziony między dniem 13 grudnia 2014 roku a dniem 15 grudnia 2014 roku.

W dniu 16 grudnia 2014 roku powód M. C. (1) zgłosił pozwanej szkodę w postaci kradzieży pojazdu. W dniu 17 grudnia 2014 roku M. C. (1) przekazał pozwanej dokumenty dotyczące skradzionego pojazdu oraz kluczyki do samochodu. M. C. (1) i A. K. złożyli oświadczenia o przeniesieniu prawa własności pojazdu na pozwaną spółkę. Oryginał karty pojazdu i dowodu rejestracyjnego M. C. (1) otrzymał od pozwanej w celu wyrejestrowania pojazdu.

Po około dwóch-trzech tygodniach od kradzieży odnalazły się elementy blacharskie pojazdu. M. C. (1) zezłomował je, następnie wyrejestrował pojazd, a zaświadczenie o zezłomowaniu pojazdu przekazał pozwanej. Koszt zezłomowania pozostałości wyniósł 150 zł.

Postanowieniem z dnia 17 marca 2015 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej Ł. w Ł. umorzył dochodzenie w sprawie dokonanej w dniu 13 – 15 grudnia 2014 roku w Ł. kradzieży z włamaniem pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na szkodę M. C. (1) i A. K., to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k., wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa.

Pismem z dnia 16 kwietnia 2015 roku pozwana odmówiła powodom wypłaty odszkodowania za kradzież pojazdu.

Na podstawie tak poczynionych ustaleń, Sąd Rejonowy zważył, że w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie art. 805 § 1 i 2 k.c. mający zastosowanie w związku z Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia (...). Zgodnie z § 8 ust. 8 pkt 8 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...), (...) nie odpowiada za szkody powstałe w pojazdach zarejestrowanych w Rzeczypospolitej Polskiej przez Ubezpieczającego na podstawie dokumentów zawierających nieprawdziwe dane dotyczące pojazdu, jego właściciela lub źródła pochodzenia pojazdu. Według Sądu Rejonowego w umowie sprzedaży z dnia 19 maja 2014 roku, wskazano nieprawdziwe dane właściciela pojazdu. Albowiem, jako właściciel został w przedmiotowej umowie wskazany R. B., który nie był już wówczas właścicielem owego pojazdu, wobec jego zbycia w dniu 16 kwietnia 2014 roku na rzecz P. N. (1). W świetle opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego A. C., podpis sprzedającego na owej umowie nie został nakreślony przez R. B.. Natomiast, umowa sprzedaży z dnia 19 maja 2014 roku stanowiła podstawę do wydania, na wniosek powodów, decyzji Prezydenta Miasta Ł. z dnia 14 lipca 2014 roku, na mocy której zarejestrowano samochód marki V. (...) pod numerem rejestracyjnym (...).

W konsekwencji, pojazd został zarejestrowany na podstawie dokumentu zawierającego nieprawdziwe dane dotyczące właściciela pojazdu. W rezultacie, pozwany zgodnie z postanowieniami łączącej strony umowy ubezpieczenia (§ 8 ust. 8 pkt 8 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...)), był uprawniony do odmowy wypłaty odszkodowania z tytułu kradzieży spornego pojazdu.

Sąd Rejonowy zważył dalej, że stosownie do § 8 ust. 8 pkt 6 powołanych ogólnych warunków ubezpieczenia, (...) nie odpowiada za szkody, będące następstwem zdarzeń powstałych w pojazdach stanowiących własność innej osoby niż wymieniona w umowie jako właściciel z wyłączeniem przypadku, gdy własność pojazdu przeszła z leasingodawcy na leasingobiorcę.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, samochód marki V. (...) był pierwotnie własnością R. B., który w dniu 16 kwietnia 2014 roku zbył go P. N. (1). R. B. nie mógł zatem przenieść prawa własności do owego pojazdu na rzecz powodów, skoro w dacie sporządzenia umowy sprzedaży z dnia 19 maja 2014 roku nie był już jego właścicielem, a podpis na owej umowie nie został nakreślony przez niego. W dniu 19 maja 2014 roku właścicielem pojazdu była P. N. (1), która nie upoważniła nikogo (w szczególności R. W. (1)) do zbycia przedmiotowego pojazdu w jej imieniu, sama nie zawierała takiej umowy, ani nie otrzymała ceny sprzedaży za pojazd.

W ocenie Sądu Rejonowego, powodowie nie udowodnili, aby pomiędzy nimi a właścicielką owego pojazdu P. N. (1) doszło do złożenia zgodnych oświadczeń woli kreujących umowę sprzedaży spornego pojazdu przez P. N. (1) na ich rzecz, a ciężar udowodnienia, zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art.6 k.c., spoczywał w tym zakresie na powodach jako wywodzących z tej okoliczności skutki prawne.

Tym samym powodowie nie udowodnili, że stali się właścicielami przedmiotowego pojazdu z chwilą podpisania umowy w dniu 19 maja 2014 roku bądź później. Konkludując, w dacie kradzieży spornego pojazdu jego właścicielem była nadal P. N. (1). W rezultacie, po stronie pozwanego zachodziła także podstawa do odmowy wypłaty odszkodowania w oparciu o § 8 ust. 8 pkt 6 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...), zgodnie z którym (...) nie odpowiada za szkody, będące następstwem zdarzeń powstałych w pojazdach stanowiących własność innej osoby niż wymieniona w umowie jako właściciel. Albowiem, w umowie ubezpieczenia jako właścicieli pojazdu wskazano powodów.

W ocenie Sądu I instancji, mając na uwadze okoliczności sprawy, działanie powodów nie podlega ochronie określonej w przepisie art. 169 § 1 k.c. ze względu na brak przesłanki dobrej wiary po stronie powodów, którą w niniejszej sprawie wyklucza brak należytej staranności przy zawieraniu umowy przez powodów. W związku z czym nie doszło do uzyskania własności przedmiotowego samochodu przez powodów, pomimo objęcia go w posiadanie. Powoduje to, iż odmowa wypłaty odszkodowania przez pozwaną była zasadna także zgodnie z postanowieniem § 8 ust. 8 pkt 6 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco, który wyłączał z zakresu ubezpieczenia szkody powstałe w pojeździe stanowiącym własność innej osoby niż wymieniona jako właściciel w umowie, a także z uwagi na niespełnienie warunku przeniesienia własności na rzecz zakładu ubezpieczeń.

Od powyższego orzeczenia apelację wywiodła strona powodowa zaskarżając powyższe orzeczenie w części tj. co do punktów pierwszego i trzeciego wyroku.

Powyższemu orzeczeniu skarżący zarzucili:

1. Naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy t.j.: art. 233 § 1 k.p.c. wskutek błędnej oceny dowodów z zeznań świadków P. N. (1), S. W. (1), D. K. (1) oraz powodów M. C. (3) i A. K. wskutek przyjęcia, że P. N. (1) nie sprzedała powodom samochodu osobowego marki V. (...) i nie otrzymała ceny;
2. naruszenie prawa materialnego t.j. art. 6 k.c. wskutek sformułowania oceny prawnej, iż powodowie nie udowodnili nabycia prawa własności samochodu od P. N. (1);
3. art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c. wskutek odmowy zasądzenia na rzecz powodów odszkodowania za skradziony pojazd.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kwoty 34 000,- zł w częściach równych oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kosztów procesu za obie instancje.

Dodatkowo apelujący wniósł o dopuszczenie w toku postępowania apelacyjnego dowodu z zeznań świadków:

- a) R. S. (1) - dla stwierdzenia, że P. N. (1) zbyła na rzecz powodów samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...). Skarżący wskazali, że powyższy wniosek nie mógł być zgłoszony w postępowaniu przed Sądem I instancji, ponieważ świadek ukrywał się przed wymiarem sprawiedliwości i miejsce jego pobytu nie było powodom znane;
- b) M. K. oraz dokumentu prywatnego - umowy kupna-sprzedaży samochodu osobowego marki A. (...) nr rej (...) dla stwierdzenia, że transakcja nabycia samochodu marki A. została dokonana ze świadkiem P. N. (1) w taki sam sposób jak z powodami. Według skarżącego powyższa informacja została uzyskana od świadka R. S. nie mogła być wcześniej wykorzystana jako podstawa wniosku dowodowego.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji powodów i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm

przepisanych. Nadto strona pozwana wniosła o oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych w apelacji ewentualnie pominięcie ich przez Sąd II instancji jako spóźnionych.

Stosowanie do treści art. 381 k.p.c. Sąd Okręgowy pominął dowody zgłoszone przez powoda w apelacji.

Na wstępie zaznaczyć należy, że pozwany zgłaszając wnioski dowodowe przed sądem odwoławczym powinien wykazać, że nie mógł ich przedstawić w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji (gdyż wówczas jeszcze nie istniały lub o nich nie wiedział, albo też zachodziły istotne przyczyny usprawiedliwiające niemożność ich przedstawienia) lub że potrzeba ich oferowania powstała dopiero później.

Dodatkowo wymaga podkreślenia, że okoliczności uzasadniające przyczyny powołania zgłoszenia nowych wniosków dowodowych w postępowaniu apelacyjnym, należy uprawdopodobnić.

W niniejszym postępowaniu strona skarżąca nie wykazała przesłanek, które zezwoliłyby Sądowi II instancji na dopuszczenie złożonych w apelacji wniosków dowodowych i przeprowadzenie tych dowodów w postępowaniu apelacyjnym.

W ocenie Sądu odwoławczego skarżący nie uprawdopodobnił przyczyn powołania zgłoszenia nowych wniosków dowodowych w postępowaniu apelacyjnym. Strona skarżąca nie wykazała również, że potrzeba powołania zgłoszonych wniosków wynikała dopiero na etapie postępowania odwoławczego.

Podkreślić należy, że powołanie nowych faktów i dowodów przez stronę reprezentowaną przez fachowego pełnomocnika tylko w wyjątkowych sytuacjach doprowadzić powinno do ich wzięcia pod uwagę przez sąd drugiej instancji (tak samo SN w wyr. z 23.11.2004 r., I UK 30/04, OSNAPiUS 2005, Nr 11, poz. 162). Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zaistniała.

Niezależnie od powyższego uznać należy, że w realiach niniejszej sprawy dopuszczenie przeprowadzenie przedmiotowych wniosków stałoby w sprzeczności z treścią art. 6 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył:

Odnosząc się bezpośrednio do zarzutów apelacji należy stwierdzić ich bezzasadność.

Przede wszystkim wskazać należy, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał ustaleń stanu faktycznego znajdujących oparcie w zebranych materiałach dowodowych, ocenionym bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów zakreślonej przepisem art. 233 § 1 k.p.c..

Ustalenia sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w niniejszej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 r., sygn. akt II UKN 61/97 - OSNAP 1998 r. nr 3, poz. 104; wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97- OSNC 1999 r., z. 3, poz. 60; wyrok Sądu Najwyższego z 12 stycznia 1999 r., sygn. akt I PKN 21/98 - OSNAP 2000, nr 4, poz. 143).

W ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje swoboda zastrzeżona przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Skuteczne kwestionowanie tej swobody może mieć miejsce tylko w szczególnych okolicznościach. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego. Okoliczności takie w niniejszej sprawie nie miały miejsca.

Sąd Rejonowy w sposób obszerny, wyważony i przekonujący dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Ocena ta była swobodna i jako taka nie może być skutecznie zakwestionowana. Nie była ona natomiast w żadnej mierze dowolna. W tej sytuacji Sąd Okręgowy nie odnajduje sugerowanej przez skarżących dowolności w ocenie zebranych w sprawie dowodów, ani też naruszenia przepisu art. 233 k.p.c..

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (porównaj - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., sygn. akt IV CKN 970/00, opublikowane w zbiorze orzecznictwa LEX nr 52753).

Zarzut ten nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (patrz - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., sygn. akt II CKN 572/99, opublikowane w zbiorze orzecznictwa LEX nr 53136). Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Taka sytuacja zachodzi w przedmiotowej sprawie.

Zarzut apelacji powodów dotyczący naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. oparty został na przedstawieniu przez skarżących własnej wersji stanu faktycznego i domaganiu się, aby to tej wersji, a nie wersji strony pozwanej, zaaprobowanej przez Sąd Rejonowy przydać przymiot wiarygodności.

Zarzut ten musi być uznany za chybiony. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy należycie wyjaśnił sprawę, a przeprowadzona ocena dowodów jest prawidłowa i odpowiada powyższym kryteriom. Apelacja nie wykazuje uchybień w rozumowaniu Sądu, które podważałyby prawidłowość dokonanej oceny.

Wbrew pogładowi skarżących świadek P. N. (1) w sposób logiczny i przekonywujący wyjaśniła z jakiej przyczyny powodowie weszli w posiadanie pojazdu V. wraz z kluczykami i kompletem dokumentów. Wersja ta wskazuje również z jakiej przyczyny P. N. nie podjęła działań celem odzyskania pojazdu. Nadto wbrew zarzutom podniesionym w apelacji z treści zeznań świadka R. W. wynika, że aby był obecny przy zawieraniu umowy pomiędzy powodami i świadkiem P. N.. Na podstawie zeznań tegoż świadka nie sposób ustalić czy i w jakich okolicznościach ewentualnie do takiej umowy doszło. Również na podstawie zeznań świadków D. K. i S. W. nie jest możliwe ustalenie przedmiotowego faktu.

Reasumując na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów nie sposób przyjąć, że pomiędzy P. N. a powodami doszło do złożenia zgodnych oświadczeń woli kreujących umowę sprzedaży spornego pojazdu.

W kontekście tak ustalonego stanu faktycznego nie może być mowy o naruszeniu przez Sąd Rejonowy art. 805 k.c.

Przesądza o tym jednoznaczna treść § 8 ust. 8 pkt 8 i § 8 ust. 8 pkt 6 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...). Niewątpliwie pojazd V. (...) został zarejestrowany na podstawie dokumentu zawierającego nieprawdziwe dane dotyczące właściciela pojazdu.

W rezultacie, pozwany zgodnie z postanowieniami łączącej strony umowy ubezpieczenia (§ 8 ust. 8 pkt 8 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...)), był uprawniony do odmowy wypłaty odszkodowania z tytułu kradzieży spornego pojazdu. Dodatkowo odmowa wypłaty odszkodowania przez pozwanego była zasadna także z uwagi na treść § 8 ust. 8 pkt 6 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco, który wyłączał z zakresu ubezpieczenia szkody powstałe w pojeździe stanowiącym własność innej osoby niż wymieniona jako właściciel w umowie, a także z uwagi na niespełnienie warunku przeniesienia własności na rzecz zakładu ubezpieczeń.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 6 k.c. zważyć należy co następuje;

Przepis art. 6 k.c. traktuje o ciężarze dowodu w sensie materialnoprawnym i wskazuje, kogo obciążają skutki niewypełnienia obowiązku udowodnienia istnienia prawa. Z art. 6 k.c. nie wynikają bezpośrednio żadne obowiązki sądu, gdyż jest to przepis adresowany do stron, nakładający na nie powinność wykazania okoliczności faktycznych, z

których wywodzą skutki prawne. Naruszenie tych przepisów przez sąd może polegać, co najwyżej, na wadliwej ocenie rozkładu ciężaru dowodu w procesie i obciążeniu konsekwencjami niewykazania pewnych faktów nie tej strony, która powinna je wykazać. III CSK 132/14 - wyrok SN - Izba Cywilna z dnia 30-01-2015/.

Zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c. wykazanie że nastąpił wypadek ubezpieczeniowy ciąży na poszkodowanym, ponieważ zgodnie z art. 805 § 1 k.c. obowiązek spełnienia określonego świadczenia spoczywa na ubezpieczycielu tylko w razie zajścia zdarzenia objętego ryzykiem. Skarżący w ramach zarzutu naruszenia prawa materialnego kwestionował ocenę Sądu pierwszej instancji, że obowiązkowi temu nie sprostał. Tymczasem okoliczność czy strona wywiązała się ze swojego obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne nie należy do materii objętej dyspozycją art. 6 k.c., ale podlega ocenie na gruncie przepisów prawa procesowego, w tym odnoszącego się do inicjatywy dowodowej stron art. 232 k.p.c. Ciężar dowodu obciąża osobę, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne niezależnie od tego czy może ona przedstawić określone dowody. Nie jest bowiem wykluczona sytuacja, że na jednej stronie będzie spoczywał ciężar dowodu, a druga strona będzie zobowiązana dowód ten dostarczyć, co wprost wynika z art. 233 § 2 k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2007 r., II CSK 23/07, LEX nr 315397 oraz z dnia 11 marca 2009 r., I CSK 363/08, LEX nr 560510).

Z uwagi na powyższe w niniejszej sprawie podniesiony zarzut naruszenia art. 6 k.c. nie mógł odnieść postulowanego w apelacji skutku.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy uznał, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia apelacji powodów. Z tego względu Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej Sąd Okręgowy orzekł na podstawie zasady odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażonej w art. 98 k.p.c. § 1, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zważywszy na oddalenie apelacji, powodowie zobowiązani zostali do zwrotu poniesionych przez pozwanego kosztów postępowania.